

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Українську Помісну
Православну Церкву!

часопис
Волинської єпархії
Київського Патріархату

№ 10 (23) жовтень 2006

ВІЙНА, В ЯКІЙ ПЕРЕМАГАЄ ЛУКАВИЙ

Брехня священника-зрадника й журналістки, яка повірила йому, ввела в оману багатьох православних

Протягом багатовікової історії Церкви її ворог диявол, використовуючи різноманітні хитросплетіння, невтомно боровся проти Христової спільноти. Він завжди був натхненником технологій, якими завдавалися їй підступні або відверті удари – оббріхування, дискредитації, приниження, висміювання... Нині усе, як і колись: зрадником стає той, кого покликано бути смиренным послушником волі Божої, брехуном – кого покликано поширювати правду Слова Божого.

Що робити зловмисникам, ворогам Волинської єпархії, яка послідовно й упевнено розвивається, розбудовується, міцніє, множить парафії та монастирями? Як їй зашкодити? Способів багато. Наприклад, інформаційна атака. Там, де немає можливості вести «лобову» війну, її ведуть посередництвом так званого чорного піару. Сьогодні – це найбільш модний спосіб захоплення територій, дезорганізації управління, знищення лідерів тощо. Ефективність інформаційної війни вища за воєнні кампанії, адже один працівник багатотиражного ЗМІ однією публікацією здатен переконати тисячі людей у неправильному. Залучений читач повірить брехні, але ж... від цього вона не стане правдою.

Простий приклад, – спланований «вовками в овечій шкурі», – інцидент, що стався 11 вересня у храмі Великомученика Дмитрія Солунського чоловічого монастиря Різдва Христового в Луцьку (колишня в'язниця), а також поширений і керований ними ж резонанс. «Священника жорстоко побили... священники», «Біля храму чергує наряд міліції: настоятель стверджує, що на нього напали інші священники» – публікації з такими назвами шокували волинян. Показані телебаченням сльози й подрапини «побитого» викликали обурення. Мовляв, що ж та церковна влада собі думає? Для комбінаторів конфлікту потрібен був саме такий розвиток подій...

Передісторія. Чому так сталося?

Однієї неділі 2000 року парафіяни Свято-Василівського храму в селі Боголюби Луцького району почули неприємну звістку. Улюблений настоятель протоієрей Роман Романів покидає їх – душпастирюватиме на рідній Львівщині.

Однак укорінитися там не вдається. Є багато інформації – чому, але сьогодні не про це. Він повертається до Луцька. Не склалося б і тут, якби не допомога настоятеля церкви Святителя Феодосія Чернігівського протоієрея Богдана Гриніва. Будучи тоді одночасно настоятелем монастиря Різдва Христового, він дозволив отцю Роману відправляти Богослужіння у чернечому храмі, що в будівлі по вул. Кафедральній, 16, переданій управлінню єпархії Київського Патріархату.

З часом в отця Романа з'явилися свої прихильники. Він вирішує поза спиною того, хто дав притулок, зареєструвати свою громаду Великомученика Дмитрія Солунського, яка б діяла в тій же монастирській церкві.

Митрополит Яків, керуючий єпархії на той час, задовольнив прохання ініціаторів створення парафії. Отця Богдана поставили перед фактом: у монастирському храмі він уже не єдиний настоятель, бо тут розпочала діяти новостворена парафія зі своїм пастирем. Стикнувшись із такими несправедливими обставинами й відчуваючи, мабуть, образ, отець Богдан вирішив покласти на волю Божу – поступитися, продовжити служіння у Феодосіївському храмі. Ніхто тоді, звичайно, не міг передбачити, що аморальний вчинок отця Романа обернеться проти нього ж за кілька років. Але вже з його вини...

З приходом на волинську кафедру єпископа Михаїла ідею утвердження монастиря в Луцьку почали втілювати в життя. 20 січня 2006 року владика призначив настоятелем обителі ієромонаха Марка (Левківа). Відтоді монахи регулярно, майже щонеділі, відправляли Літургію спільно з

отцем Романом. І саме тоді, вочевидь, він вирішує не миритися з тим, що вже не буде «єдиним господарем» у монастирському храмі.

Безпідставно гадаючи, що управління єпархії має намір позбавити його притулку, отець Роман Романів розпочав підпільну роботу. Систематично підбурював своїх прихильників проти архієрея та ченців, готуючи таким чином ґрунт для переходу в іншу Церкву – Українську Автокефальну Православну (УАПЦ).

Але як перейти до іншої конфесії зі збереженням за собою храму та іншого майна? – міркував священник. Адже і монастир, і громада, і храм, і все, що в ньому, – належать Київському Патріархату. Ніяких юридичних шансів щось тут удіяти. Та диявол допоміг знайти вихід зрадникові та його прибічникам. Потрібно вигадати погрози, приниження зі сторони церковної влади, спровокувати конфлікт у храмі, який би широко висвітлили спрагли на сенсації ЗМІ, та проголосити себе жертвою, мучеником. Ось тоді, на його думку, з'явиться шанс.

Офіційне рішення про перехід до УАПЦ отець Роман консисторії Київського Патріархату не надав. Він повідомив про своє рішення монахам, а пізніше – луцькому деканові протоієрею Іванові Семенюку. Звичайно, реакція була очікуваною: єпископ Михаїл звільнив протоієрея Романа Романіва від обов'язків настоятеля парафії, заборонив у священнослужінні та призначив настоятелем Свято-Димитрівської громади ієромонаха Марка. Це сталося 7 вересня.

З цього дня отець Роман уже не мав права звершувати Богослужіння в монастирі. Проте він не підкорився цьому. Більше того, напередодні інциденту вигнав ченців з їхнього ж храму, забороняючи їм відправляти Богослужіння.

Як усе було насправді?

11 вересня обласний декан з монахами прибули до храму звершувати Богослужіння, перед яким мали повідомити громаді про призначення нового настоятеля. Однак отець Роман, як свідчать очевидці, зокрема протоієрей Іван Семенюк, аби уникнути такого розвитку подій та спровокувати вигідний йому конфлікт, розпочав уставні передлітургійні Богослужіння раніше і, побачивши монахів, почав з Царських воріт розмахувати над їхніми головами... сапою, загрожуючи їхньому життю, і бити ногами. Зіткнувшись із психічно неадекватною поведінкою, священнослужителі змушені були його вивести з церкви, аби уникнути кровопролиття. З тієї ж причини вони посадили його в єпархіальний мікроавтобус і від'їхали від місця події.

На той час до владики прибули офіцери міліції, тож важливо було доставити отця Романа до консисторії, аби вони, з'ясувавши усі обставини конфлікту, переконалися, що ніхто нікого не бив. Усі священники – очевидці інциденту – категорично стверджують, що ніхто не бив і не утримував насильно отця Романа. Про це свідчить і те, що коли попросився по потребі – йому не заперечували. Скориставшись моментом, він утік, повернувся на місце конфлікту, де й почав грати роль скривдженого та покаліченого. А в цьому «театрі одного актора» вдячними глядачами стали його прихильники й представники ЗМІ, які наспіли на сенсацію...

надалі одержувати «Волинські єпархіальні відомості». Часопис можна передплатити в будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця. Лише передплата через «Укрпошту» дозволяє отримувати видання вчасно та якнайдешевше. Передплатна вартість одного примірника з доставкою: **на 1 місяць – 30 коп., на 3 міс. – 90 коп., на 6 міс. – 1 грн. 80 коп. і на рік – 3 грн. 60 коп.** (ціни вказані без вартості приймання передплати). Зауважте: коли оформляти передплату на один бланк абонементу кількох або більше примірників – ціна одного суттєво зменшується, оскільки вартість приймання передплати нараховується на бланк абонементу одноразово, незалежно від кількості зазначених у ньому примірників. Передплатний індекс у поштовому каталозі обласних періодичних видань на 2007 рік – **91241**.

Постраждали чи актор-симулянт?

Уявімо, що якась людина внаслідок побиття одержує черепно-мозкову травму й струс головного мозку. Які її дії з огляду на те, що у таких випадках настає нудота, запаморочення, блювота й усе таке інше? Безумовно, вона звертається до лікарні. Тоді лікарі, якщо дійсно людина побита, зобов'язані викликати міліцію.

Як стверджують достовірні джерела, отець Роман вчинив інакше, адже мета – роздмухати «справу». На власній машині він сам приїхав (!) до судмедекспертизи, де на його прохання та прохання знайомої лікарки йому виписали направлення в лікарню. Але лікарі не виявили необхідності викликати міліцію (!). Коли за кілька днів обстеження скарги «побитого» не підтвердилися, ніяких патологій не виявлено, отець Роман, аби потягнути час, заявляє, що його душили, а ще через декілька днів «згадає», що дуже болить нога. Разом з тим, уже не лікарям, а своїм прихильникам і пресі, він повідає, що його зі знанням справи били по п'ятах...

Отак з кожною новою скаргою симулянта переводили з одного відділення в інше й зрештою, після остаточного з'ясування, що він не був побитий, виписали з лікарні.

Поставмо питання: хто ж одержав вигоду з конфлікту? Хто переміг у цій оголошеній отцем Романом війні?! Єпархія? Монастир чи громада? УАПЦ? Сам священник, його прихильники, газета «Вісник & К» з читачами по всій Західній Україні? Може, переможці – знеславлені в ЗМІ єпископ та інші священники? Очевидно – ні. Виграв безперечно лише... лукавий, ворог Бога, Церкви, усіх нас...

Протоієрей Віталій СОБКО, прес-секретар єпархії
Фото Сергія ДУБИНКИ

Усечесні отці, дорогі брати і сестри!

Близько двох років Ви щомісячно одержуєте «Волинські єпархіальні відомості». Завдяки довірі й підтримці читачів тираж газети збільшився вдвоє й вона стала найпопулярнішим і наймасовішим релігійним виданням Волині. Ми переконані в закономірності цього явища, адже «ВЄВ» як офіційний друкований орган Київського Патріархату на Волині – єдине видання, де повно й об'єктивно висвітлюється діяльність Церкви і минулого, і сьогодення нашого краю. Газета пропагує основи християнської віри, публікує матеріали щодо суспільно-релігійної та духовно-патріотичної проблематики, про багатоганне православне життя, виховання й духовний розвиток дітей і молоді.

Оскільки триває передплатна кампанія на 2007 рік, закликаємо наших прихильників і

НОВИНИ

Архієрейські служіння

Діяльність єпископа Луцького і Волинського Михаїла упродовж місяця була досить насиченою. Траплялося, що він протягом одного дня брав участь у трьох різних заходах. Зазвичай владиці допомагали в служінні священнослужителі кафедрального собору Святої Трійці.

Зокрема, преосвященний відправив молебень з нагоди Дня працівників цивільного захисту та 10-ї річниці створення МНС України, в якому взяла участь керівництво та особовий склад Головного управління МНС у Волинській області. Вітаючи рятувальників із професійним святом, архієрей подякував за подвижницьку працю й закликав на них Боже благословення. Після Богослужіння було освячено їхні технічні засоби на Театральному майдані. Пізніше преосвя-

щенний взяв участь в урочистому засіданні з нагоди свята, яке відбулося в обласному театрі ляльок.

Наступного дня єпископ взяв участь в урочистостях з нагоди відкриття в Луцьку Науково-дослідного інституту Лесі Українки при Волинському державному університеті. Під час відправи чину освячення владика промовив вітальне слово, подякувавши Богові й засновникам за створення закладу й закликав на науковий колектив Господнє благословення. Після освяти інституту священнослужителі оглянули експонати та за допомогою його співробітників дізналися про плани діяльності інституту.

Пізніше преосвященний на запрошення керівництва обласного лісового господарства долучився до урочистостей з нагоди Дня працівника лісу, які відбулися у Волинському академічному музично-драматичному театрі імені Тараса Шевченка. Архієрей привітав присутніх із професійним святом і, образно назвавши працівників господарства «ангелами-охоронцями волинських лісів», закликав на них Боже благословення та подякував керівництву об'єднання за сприяння парафіям Київського Патріархату у будівництві храмів.

Того ж дня єпископ Михаїл побував на вечорі-зустрічі «Оксамит недавнених літ», який відбувся у Луцькому народному домі «Просвіта» з нагоди 60-річчя від дня народження письменника й журналіста Івана Корсака. Вітаючи ювіляра й даруючи йому ікону Пресвятої Богородиці, владика зазначив, що дуже цінує творчість Івана Корсака й бажає подальших натхненних творчих злетів.

Божественні Літургії з нагоди храмових свят преосвященний очолював у храмах Різдва Пресвятої Богородиці, що в с. Воронів, Воздвиження Хреста Господнього в с. Боратин, Апостола Іоана Богослова в с. Сьомаки Луцького районного деканату. Освячено архієреєм і новозбудовані храми: у с. Журавлине Старовижівського деканату постала церква Покрови Пресвятої Богородиці, у с. Сокиричі Ківерцівського деканату – Апостолів Петра й Павла, а в с. Колодажне Ковельського районного деканату – Святителя Миколая Чудотворця. У цих храмах традиційно з єпископом співслужили декани, настоятелі церков і місцеве духовенство, молилися представники влади, громадськості й багато вірян. Виголошуючи проповіді, владика закликав наслідувати віру й любов Пресвятої Діви й святих, підкреслював неприпустимість формально-обрядового сповідання ві-

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

29 жовтня –

мученика Лонгина, сотника, що при Хресті Господнім

Він був серед тих, хто катував Божого Сина, хто плював на Нього і насаджував тернового вінка, хто прибивав Його до хреста і хто побачив подиву гідні події після смерті Спасителя: «Сотник же і ті, що стерегли з ним Ісуса, побачивши землетрус і все, що сталося, злякалися дуже і говорили: „Воістину Він був Син Божий“». Це слова зі Святого Письма, Біблії. А Святе Передання донесло до нас ім'я того сотника – Лонгин, або Логвин. Події, що він їм був свідком, ба й учасником, привели суворого римського воїна до віри в Христа, він став проповідником Його воскресіння. Спершу римляни і юдеї хотіли підкупити Логвина, проте він грошей не взяв, а зрікся свого військового стану і разом з іще двома солдатами, котрі так само, як він, були на Голгофі й увірвали, прийняв хрещення від апостолів і відбув до Кападокії. Там він ревно прорікав нову віру, так що переслідувачі заручились дозволом кесаря і послали туди загін, аби знищити сміливців.

У книзі «Життя святих» святителя Димитрія (Туптала), яку переклав В. Шевчук, читаємо: «Святий же Логвин, сповнений Святого Духа, пізнав, що буде, відкрито-бо йому було проготування вінця мученичного, тож вийшов сам їм назустріч і, побачивши їх, люб'язно привітав чесними словами. Вони ж, не знаючи його, запитали: „Де є Логвин, що колись був сотником?“ Логвин же спитав: „Навіщо його вимагаєте?“ Відказали воїни: „Чули, що чоловік добрий є, тож хочемо відвідати його, ми ж бо є воїни, а він був добрим сотником воїнським, хочемо побачити його“. Логвин же мовить: „Прошу вас, панове мої, поверніть до мого дому і спочиньте трохи з дороги, я ж оповім вам про нього, знаю-бо, де живе, і він сам до вас прийде, бо живе недалеко“. Вони ж завернули до нього, й учинив їм Логвин велике пригощення».

Наранок усі троє християн, помолившись і подякувавши Богові, що сподобляються мученицького кінця, відкрилися воїнам, що це саме вони, кого присуджено стратити, а коли воїни, присоромлені совістю й вельми подивовані, завагалися, то Логвин ще й просив їх про смерть, адже так вони хутчі підуть до Того, Кого свого часу прибили до хреста.

Логвину відтіли голову й кинули її на сміття. Там вона пролежала доти, доки одна сліпа жінка, навчена Провидінням уві сні, розгрібла той непотріб і прозріла від святих мошей: стала бачити тілесно й духовно, прийняла Хрещення.

Тож і нам нині, як тій зціленій у давні часи, належить мовити: Святий мученику Логвине, сотнику, що був при Хресті Господньому, моли Бога за нас!

Підготував Віктор ГРЕБЕНЮК

СВЯТИНІ ВОЛИНИ

ЛУЦЬКА ПЕРЛИНА

Мешканці обласного центру
пишаються Феодосіївською церквою,
яка цього року відзначила 100-ліття

Історія

Спочатку храм святого Феодосія був цвинтарною каплицею для відспівування померлих військовиків і проведення поминальних служб. Луцьк тоді був невеликим

повітовим центром. Військовий гарнізон становив майже чверть його населення: з 13 804 мешканців майже 2500 були військовиками.

Для такої кількості військових, а вона майже не змінювалась протягом століття, потрібні були не тільки казарми, а й лазарети і, звичайно, військова кладовище. Спочатку померлих солдатів ховали на Яровицькому і Гнідавському цвинтарях. А коли військові почали помирати від холери, в тому числі й солдати Московського гренадерського корпусу, що через Луцьк поспішали до Угорщини на придушення повстання, землевласник П. Гобята з Кічкарівки за 100 крб. сріблом віддав під поховання 1,5 десятини землі між нинішньою вулицею Володимирською і річкою Омелянівкою.

1895 року там відкрили й капличку для відспівування померлих, щоб не везти їх у церкву на теперішній вулиці Стрілецькій. Відтоді й бере початок історія Феодосіївської святині.

Наприкінці століття комітет на чолі з командиром 2-ї бригади 11-ї дивізії гене-

рал-майором О. С. Безсоновим вирішив дерев'яну капличку замінити на цегляну церкву, яку освятили 1906 року на честь святителя Феодосія, архієпископа Чернігівського (пам'ять 22 вересня і 18 лютого). Можливо, тому, що будівничі мали тісні зв'язки з Черніговом. А ймовірніше, що саме тоді були відкриті й прославлені мощі цього святого, які рівно 200 років після блаженної його кончини пролежали в підземеллі.

Через нестачу коштів храм будувався чотири роки. Допомогали селяни із навколишніх сіл. Великий внесок у будівництво храму зробили старший полковий лікар 43-го Охотського полку Костянтин Василевський та Олександр Максимович, який також був кілька років церковним старостою.

У липні 1902 року звели цоколь. Церемонія закладання першої цеглини відбулась у неділю, 16 листопада. Урочистість розпочалась Літургією у церкві Святого Олександра Невського. Зібрався весь луцький гарнізон. Після Служби Божої духовенство вийшло з хрестом, хоругвами й образом святого Феодосія і урочистою ходою вирушило до місця майбутнього храму. На розі теперішніх вулиць Володимирської і Львівської до них приєдналися з іконами та хоругвами священики 33-го драгунського Ізюмського полку, штаб цього полку, навчальна команда, хор сурмачів. Полкове начальство разом із дамами йшло за духовенством, позаду на кілометр розтягнулось воїнство і тисячі людей. Першу цеглину поклали начальники частин гарнізону та священики трьох полків.

Освячення храму відбулось наприкінці серпня 1906 року. З благословення владика Амвросія (Гудка), єпископа Кременецького, (Продовження на 4 стор.)

ри, що перешкоджає щоденному духовному зростанню християнина. З приводу цих подій варто зазначити, що в Журавлиному преосвященний подарував громаді два комплекти священничих облачень. А після хресного ходу навколо новозбудованого храму в Колодажному архієрей, закликаючи присутніх завжди молитися за його фундаторів, будівничих і жертводавців, нагородив благословенними грамотами 16 вірян, які активно сприяли спорудженню святині. Серед нагороджених – Василь і Володимир Мікулічі (Корпорація «ПАККО»), генеральний директор управління магістральних газопроводів Ярослав Дубас. Усього у книзі жертводавців нової церкви – 17 000 осіб.

Під час іншого архієпископського візиту єпископ відправив Службу Божу в маневицькому храмі Святої Трійці, а також освятив та закрив капсулу до фундаменту майбутнього храму Святителя Миколая Чудотворця в Колках.

Узяв участь владика в урочистостях з нагоди початку навчального року в Луцькому біотехнічному інституті Міжнародного науково-технічного університету. Після молебня він окропив керівництво, викладачів та студентів освяченою водою та виголосив вітальне слово, закликаючи присутніх цінувати дорожчий час, наполегливо здобувати знання, аби успішно реалізувати даний Богом талант.

14 жовтня з нагоди храмового свята преосвященний долучився до відправи архієрейської Літургії у кафедральному

соборі Покрови Божої Матері, що в Рівному. Він привітав керуючого сусідньої єпархії митрополита Рівненського й Острозького Євсевія та взяв участь в обласних урочистостях, присвячених 64-й річниці утворення УПА.

Вшанували Богородицю Холмську

Святкуючи Різдво Богородиці, Церква вшанує кілька чудотворних ікон, серед яких досить відома на Волині – Холмська. Оскільки оригінал цього образу перебуває в Луцьку, – з ініціативи духовної консисторії в Музеї волинської ікони цього дня відбулося паломництво до чудотворної ікони.

Проца розпочалась Божественною Літургією в кафедральному соборі Святої Трійці. Після Богослужіння до музею рушив велелюдний хресний хід, очолюваний єпископом Михаїлом.

Перед іконою, яку встановили працівники музею на його критому ганку, духовенство відправило акафіст Пресвятої Богородиці, а під час молитви вірні вшанували святиню, цілуючи її та складаючи пожертви на реставрацію.

Насамкінець владика, виголошуючи проповідь, висловив упевненість, що нині Господь дарує сприятливий час, аби

українці відроджували шанування своїх святинь, та подякував працівникам музею за дбайливе ставлення до чудотворного образу Холмської Богоматері.

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

КОНФЛІКТИ В ЦЕРКВІ

Непослух церковній владі – одна з найпоширеніших причин неприємних інцидентів серед православних

Запитання

Час від часу чую з телевізора або читаю в газетах про конфлікти, які сталися в тому чи іншому храмі. Скажіть, будь ласка, чому в Церкві взагалі таке допускають і яка найпоширеніша причина цього?

Відповідає

ієромонах Марк (Левків)

Протягом усієї історії Церкви – від днів Ісуса Христа до цього часу – в ній досить часто трапляються різного роду конфлікти чи непорозуміння між мирянами, мирянами та священнослужителями і навіть між самими священнослужителями. Їх джерело – духовна недосконалість людей: брак любові, терпличості, взаєморозуміння та самоципліни, слабкість віри, егоїзм, гордість тощо. На жаль, у цьому немає нічого дивного, тому що Церкву складають люди, котрі покликані до святості, здобувають її, але не є такими за суттю. Та й, зрештою, де як не в Церкві мав би найбільше лютувати ворог душ людських, сіючи тут незгоди, ворожнечі, нарікання та сумніви.

Серед різноманіття всіх цих непорозумінь, мабуть, найнебезпечніші для існування Церкви – нарікання на церковну владу: парафіян на священників, священників на єпископів, єпископів на Священний Синод або Собор. Нарікання та посіяні дияволом сумніви у потребі церковної ієрархії, стосовно довіри до неї.

Нерідко спостерігаємо, що у свідомість людей вкладаються думки, нібито Церква – місце фарисеїв, користюлюбців, торгашів та розпусників. І подається висновок: «Чому я маю когось слухатись, адже вони не кращі за мене». Тоді такі християни стають надійним знаряддям диявола у боротьбі з Церквою Христовою. Недруг нашої Церкви прекрасно розуміє, що найкращий спосіб уразити Тіло Христове – це роздробити його, дискредитувати й вивести з її лона чим більшу кількість воїнів Христових. Лукавий дух вкидає в християнське середовище прекрасні лозунги, як-от: «Головне – любов у Церкві. Навіщо дисципліна? Не потрібна вона!», «Адже написано в Святому Письмі – „де Дух Господній – там

воля», для чого ж тоді всі ці правила, канони, догми?» Знає бо злий дух, що, посіявши смуту, ввівши анархію в церковне життя, набагато легше боротися з Церквою, набагато більше перемог над кожним християнином зокрема буде ним здобуто. Тому цілком закономірно, що нападки його спрямовані на сам уклад Церкви, зокрема, на її владу, і особливо на єпископське служіння. Тому й спостерігаємо нині кризу довіри до ієрархії у всьому світі.

Церковний історик В. В. Болотов у книзі «Історія стародавньої Церкви» (том 4) пише: «Монахи, ревнителі пресвітери та дякони дозволяють собі брати своїх єпископів під зневажливу опіку. Достатньо було будь-якої особистої неприязні, і будь-який благоговійний клірик, який в добрий час вважав себе щасливим, що йому дозволяють залишатись непоміченим, відправлявся в Константинополь або Олександрію – скаржитися перед сильними світу та церкви, що єпископ такий-то і такий-то мудреє нерозсудливо. Узагалі всі ці бродячі клірики і ченці були для східних єпископів справжньою виразкою, і не дивно, що Халкидонський собор прикріпив їх до місця, підпорядкувавши монастирі нагляду єпископів і доручивши випроваджувати зі столиці кліриків, що є там не з дозволу єпископа й піднімають смуту».

Як бачимо, ситуація, описана істориком, – актуальна і в наш час: монахи звертаються до архієпископів не з проханьнями, а з «заявами», в яких вони «приєднуються до вимог». Миряни самочинно позбавляють сану єпископів, називаючи їх «лжеєпископами». До того ж, вони переконані, що коли не промовчат, хамовито виступаючи, – то Православ'я загине. Захищаючи справжнє Християнство або те, що здається таким, шкодять власній душі – уявляють себе спасителями Церкви, вибраними пророками Божими, посланими, щоб наставити «безумних» церковних управителів. У результаті гублять себе та вводять у спокусу недовіри багатьох навколишніх.

Іноколи трапляються взагалі жahlіві речі. Священик, «виривач нечестивості єпископа, фарисейської співбратів по служінню», у середовищі повсталих вважається мало не святим і безгрішним, абсолютно незалежним від світу, що не

боїться із тільки йому властивим ангельським смиренням піти проти «церковної бюрократії». Дезертирство з Церкви подається як подвиг; порушення клятви – як чеснота, обривання духовного отця – як любов до правди, а служіння власним інтересам – як служіння Самому Богу. Коли ж Церква такого лжепастира присікає – тут же голоситься, що переслідують благочестивого, єдиного істинного учителя фарисейські зверхники. Урешті-решт оголошується поганою вся Церква, навіть Бог, Який це допустив.

Як же діяти нам, вірним Церкві Христовій, коли доводиться бачити чи чути подібне? Найперше – рівно молитись, аби Господь дарував братам нашим священнослужителям особливі дари для гідного несення свого нелегкого служіння. Щоб їхнє урядування й нагляд поширювали в Дворі Господньому мир і злагоду. Просімо, щоб Господь присікав усі бунтівні вияви сатани в зібраннях вірян, утримуючи Своїх дітей у любові, лагідності, покорі між собою і щодо церковної влади, котра, за словами святителя Йоана Золотоустого, набагато вища за владу світську.

Пригадаймо, що апостол Павло в Посланні до римлян, закликаючи вірних до послуху світській владі, говорить: «бо володар Божий слуга, тобі на добро. А як чиниш ти зле, то бійся, бо не даром він носить меча, він бо Божий слуга, месник у гніві злочинцеві!» Тож коли святий переконує підкорятись владі світській, покликаний піклуватися про добробут народу, порядок і мир у державі, – тим більше він закликає коритись владі церковній, яка піклується не тільки про злагоду й порядок у Церкві Божій, а й про здоров'я душ християнських і наше вічне життя. «Слухайтеся ваших наставників та коріться їм, вони бо пильнують душі ваші, як ті, хто має здати справу. Нехай вони роблять це з радістю, а не зітхаючи, бо це для вас не корисне», – проголошує апостол у Посланні до євреїв. І коли непослух владі державній призводить до покарання тілесного чи матеріального, а в кінцевому результаті – до сум'яття та війн між народами, то непослух владі церковній – до Суду Божого і до смерті духовної.

СВЯЩЕНИЧІЙ ШЛЯХ

НАДІЙНИЙ ФУНДАМЕНТ ДУШПАСТИРЯ

Маневицький декан і колківський священик Андрій Закидальський 3 жовтня відзначив 25-річчя

Приїзду в селище Колки священика Андрія Закидальського чекали далеко не всі. Він, як у двобої, став перед місцевою владою. Його опонентами назвалися батюшка Валентин з московською громадою. Два баптистських осередки споглядально ставились до молодого вчорашнього семінариста. Насилу з Божою поміччю вдалося вибороти кімнату колишнього дитсадка під приміщення Свято-Миколаївської церкви Київського Патріархату.

– На території старого кладовища колись стояла невелика капличка Святителя Миколая Чудотворця. Була дерев'яною і, якщо не помилюсь, – каже священик, – 1939 року її спалили разом з двома сусідніми хатинами. Саме тому, як акт відновлення, ми й зареєстрували зі своєю громадою парафію Святого Миколая. Уже неможливо було збудувати церкву на старому місці, тому ми й знайшли нове місце для нового храму.

На вулицях отець Андрій радо відповідав на вітання школярів. Щоб здружитися зі школою, прийшов, щоправда без запрошення, на батьківські збори. Спонтанічав, щиро кажучи, тон розмови директора. Однак, навіть після такого негативного спілкування, священик продовжував думати про заняття дітей у недільній школі. Розпочав перші уроки основ християнської віри. Аж виявляється, його московський колега теж започатковує ці уроки, але на годину раніше... Брав духовну літературу, розшукував додаткові цікавіші розробки. Тоді й зблиснула ідея перекласти й упорядкувати «Дитячу сповідь» або «Сповідь дітей від семи років», де ознайомити дітей з одним із найбільших таїнств. Відчував, що носить у собі бажання пов'язати долю священика з друкованим словом.

Зі своїми теплими мріями повернувся у власну самотню, скраю села, хатинку. Вранці прокинувся від холоду: замерзла вода у відрі говорила про все... Не жалкував, не думав про гірше, бо бачив: сходяться люди на Службу. Вражало, як один парафіянин – Марко Климович – з сусіднього села віддано відвідує їхню церкву. Хоч і зима, чудом добираться в свою громаду, до них.

Отець Андрій починав бачити, як проповідництво у храмі слова Господнього підносить дух у віруючих. І вловив одну зміну на

краще: якщо спілкуватися з людьми після Служби Божої, то ніхто не виходить з церкви. Вчував, що можна зачинати мову про майбутній фундамент для нового храму в Колках.

Крок за кроком прокладали стежину в майбутнє. Хтось приносить ікони, з'являються вишиті рушники. Колишній політ'язень, а тепер заслужений діяч мистецтв Петро Мосійчук з родиною вже гаптували хоругви з величавими постатями Спасителя та Богородиці.

Колківчани достойні були мати свій храм, громаду, свій деканат. Щоразу через бюрократичні перепони місце побудови їм змінювали.

І ось – освячення місця під майбутній храм. Біля хреста правила Літургію владика Михаїл та священики. Громада торжествувала... Втішалися своєю великою перемогою навіть у важкі будні. Почалася будова фундаменту. Є отець Андрій з двома-трьома людьми – вже й ціла бригада. Праця відбирала рештки вільного часу. Навіть закинув власне господарство, зізнається священик.

Сьогодні отець Андрій Закидальський очолює Маневицький деканат. Чотири парафії Київського Патріархату на Маневиччині – це лише початок справи за Українську Церкву.

У віках гомонить слава рідного краю,
Струни коби тремтять перемінно.
Вишиваної долі рушник розгортаю.
О, стражденна моя Україно.

У священика Андрія народжувались власні вірші. Часто любив записувати віршовані рядки вразливою поетичною душею. Останнім часом він перепоховав три могили повстанців. Рідні просили дуже обережно

перезахоронити їх на селищне кладовище. Це родило такі ось рядки:

Знову крок. Під ногами забута могила,
Тут воєк, а тут – мати невинна.
З колоском в рученятах там дитина злягла
Ти в сльозах, о моя Україно!..

Це велике щастя, коли на землі чи в Україні щось добре народжується, матеріалізується, не гине. Як ось підмурівок їхнього храму. Часто вони чергують біля нього, бережуть свої святі справи, закладені у застиглий цемент для вічної пам'яті.

Може, зронились у священика ці рядки на перепочинку:

Та ніколи і ніде не зустріти таку
Землю-матір повіки єдину,
Що прощає образу до болю гірку –
О, не смій зневажать Україну.

...Священикове обійстя огорожене білим штахетником. Дерев'яна, але нова хата. Про неї отець Андрій оповів ось так:

– Допоки я зимував у хатині край села і дякував Богу й за такий прихисток, прийшли кращі новини. Один мій земляк, незнайома зовсім мені людина, відшукав мене і сказав іти жити в його хату. Він відмовив усім своїм покупцям: «Якщо в моїй хаті не буде жити отець Андрій, то ніхто не буде». Цього чоловіка я бачив кілька хвилин, але по сьогодні беру вдячність у серці до нього.

Це про таких отець Андрій склав рядки:
Будь щасливий, краю,
І цвіті садами!
Дітей добрих маєш –
Звуться козаками...

Можливо, це і про майбутнє покоління написав отець Андрій. Те, яке Церква плекає нині.

Галина ЧЕРНЕНКО
Фото прот. Віталія СОБКА

НОВИНИ

Вшанували вояків УПА

14 жовтня священнослужителі та віряни епархії взяли участь у заходах з нагоди 64-ї річниці створення УПА. Напередодні єпископ Михаїл та духовенство були учасниками урочистої академії в народному домі «Просвіта». Після молебню владика подякував ветеранам УПА за їхній подвиг, запевняючи, що Церква завжди про них пам'ятає і молиться, та побажав міцного здоров'я на многії і благії літа.

У день свята старший капелан епархії протоієрей Олександр Безкорований взяв участь в урочистостях на Київському майдані Луцька. Під час урочистого мітингу відбулася посвята в лицейські учнів закладу з посиленою військово-фізичною підготовкою. Звертаючись до юнаків і дівчат, отець Олександр закликав дотримуватися складеної присяги, наслідувати кращі традиції козацтва й УПА та в усьому покладатися на заступництво Пресвятої Богородиці. Пізніше відбулася святкова хода від Київського до Театрального майдану з покладанням квітів до пам'ятних знаків.

Панахиди по загиблих героях і молебні за живих відправляли в багатьох волинських храмах. Зокрема, заходи вшанування вояків УПА відбулися в Горохові й Ківерцях.

Капеланська служба

Старший капелан епархії протоієрей Олександр Безкорований взяв участь в урочистостях з нагоди ювілею Волинського технікуму Національного університету харчових технологій. Цього року виповнилося 400 років колегіуму, що дав початок університетові, й 40 – училищу, наступником яких виступає сучасний технікум. Вітаючи керівництво та колектив навчального закладу, старший капелан закликав Боже благословення й подарував для його бібліотеки два примірники «Закону Божого».

У Горохівському деканаті

9 жовтня парафія Апостола Йоана Богослова, що в селі Губин, відзначила 10-у річницю освячення храму й 20-ліття від заснування сільського господарства імені І. Франка. З нагоди подвійного ювілею та престольного свята декан протоієрей Андрій Сидор, настоятель священник Андрій Шак і місцеве духовенство відправили Божественну Літургію. У Богослужінні взяли участь голова райради Ярослав Довгополов і фундатор церкви Василь Тарарай – керівник сільгоспу.

Цього ж дня священнослужителі освятили статую Пресвятої Богородиці, встановлену при в'їзді у село. Звертаючись до приступних із проповіддю, отець декан закликав щиро і серйозно молитися до Бога, Пречистої Діви й усіх святих, пам'ятаючи євангельські слова: «Усе, що в молитві попросите в ім'я Моє, – дам вам». Він зазначив, що Господь зважає на благання віри й задля спасіння людей часто творить чудеса. Як приклад цьому, отець Андрій нагадав, що декілька років тому на відрізу автодороги «Горохів–Скобелка» траплялися жахливі зіткнення

автомобілів, були смертельні випадки. І лише після того як біля місця трагедії установили фігуру Богоматері, а отже освятили її з молитвами, – Пресвята Богородиця своїм омофором охороняє всіх подорожуючих цим шляхом.

Насамкінець декан з благословення єпископа Михаїла вручив церковні наго-

СВЯТИНІ ВОЛИНІ

(Закінчення. Початок на 2 стор.)

його провів протоієрей Костянтин Максимович. Із ним співслужили священники Д. Кирилович, С. Мальчевський, М. Доброхотов, Г. Рижковський, два диякони, співав полковий хор. Після хресного ходу із антимінсом навколо храму для присутніх, особливо бідних, із навколишніх сіл було влаштовано обід у пам'ять усіх спочилих на цьому кладовищі.

Храм був приписним із територією сіл Красного й Омеляника до Луцького Троїцького собору. Діяв постійно. У грудні 1945 року до кінця 1948 року настоятелем

тут служив протоієрей Гавриїл Коробчук, який під час примусового переселення українців з Холмщини прибув до Луцька. Тоді ж він привіз і чудотворний образ Холмської Богородиці. Велика його заслуга в тому, що намагався запровадити українську мову в церкві. Пізніше тут правили священники Микола Тучемський, Микола Жук, Віталій (на жаль, прізвище невідоме), Адам Бровчук, Олексій Соколовський. Після них настоятелем став священник Валентин Негода, який служив у храмі до початку 90-х. 1992 року він не підтримав перехід до Київського Патріархату й перейшов до Покровського храму Російської Церкви. Приблизно місяць Феодосіївську церкву блокували парафіяни, щоб не допустити в храм московських священників. Тоді було призначено священника із собору (в документах ім'я не збереглося), але його побили прихильники Московського Патріархату, і він жодного разу тут не служив. Пізніше був священник Ігор, який правив близько 2 місяців, а в грудні 1992 року громаду очолив протоієрей Богдан Гринів. На парафіяльних зборах за його участю документально засвідчено бажання громади про перехід до Київського Патріархату.

За час служіння отця Богдана проведено зовнішній ремонт храму, ризниці, замінено вхідні двері на нові із рельєфними образами Спасителя й Богородиці, споруджено пам'ятник на подвір'ї храму з нагоди 2000-ліття Різдва Христового, придбано всю нову богослужбову літературу українською мовою, євхаристійний набір, Плащаницю Божої Матері та багато іншого. З його почину організовано професійний хор під керівництвом В. С. Шолохова та дитячий хор (керівник Г. І. Костюк). Але найважливіша робота священника – це молитва. Саме за це його поважає і знає все місто. Завдяки йому в храмі щодня відправляється Божественна Літургія, а неділями – дві: о 8 і о 10 годинах. Діє недільна школа.

1998 року в Свято-Феодосіївську церкву призначено ще одного священника – Василя Клочака, який 2005-го став її настоятелем. Нині парафію очолює обласний декан протоієрей Іван Семенюк.

Святині

Святині храму – чудотворна ікона Спасу, храмовий образ святителя Феодосія Чернігівського із вмонтованою капсулою з мощами, чудотворна ікона Божої Матері «Пригорільська», копія чудотворного образу Богородиці Холмської та інші.

Розповідь Анастасії Варшової про Пригорільську ікону записав вихованець семінарії і псаломник храму Володимир Ленчук (тепер священник у Тернопільській епархії):

«Ми, поляки, жили поруч з українцями. В одній польській сім'ї дочка не ходила 3 роки. Люди радили прийти до ікони, та вони не хотіли. Одного разу, коли вони перебували в костелі, українка понесла дитину на руках до церкви. Перед чудотворною іконою був відслужений водосвятний молебен – і дитина стала на ноги.

У матері, яка перейшла на католицьку віру, донька була хвора на чорну хворобу (епілепсію). Жінці запропонували помолитися біля Пригорільської ікони, але вона відмовилась повертатися до православних. Ніхто не міг вилікувати її. Усі готувались до смерті дівчини. Але братова завела хвору до церкви, де відслужили молебен біля Пригорільської ікони. Дівчина одужала. Коли у 1938-39 роках поляки почали валити православні церкви, дівчина виступила на захист української церкви й ікони, кажучи: «Що ви робите? Мати Божа вилікувала мене, дала мені здоров'я! А ви церкви руйнуєте?!» Певний час ікона перебувала в Польщі, але 1979 року її повернули».

Перші настінні розписи у храмі з'явилися 1906 року, їх було всього чотири. Їх автор – Шинкаренко. Зсередини і ззовні церква була побілена. Наступні розписи виконані в 1970–1972 роках волинською художницею Лідією Спаською (05.04.1910–15.08.2000), 1985 року вони доповнювались. Професійну освіту мисткиня здобувала у рисувальній школі Крижановського, що у Варшаві, а згодом як здібна учениця – у живописній академії Р. Жульєна в Парижі. Розписувала храми в Росії (Мурманськ, Великий Устюг, Астрахань), Середній Азії (Ташкент), містах і селах України, зокрема в Києві і Луцьку. Свято-Феодосіївський храм розписала майже повністю.

Святкування

До 100-ліття церкви громада готувалася ретельно ще задовго до ювілею, аби у свій день народження вона сяяла, наче золота перлина серед зеленого шовку, як символ України під блакиттю чистого неба. На цьогорічне храмове свято тут було людно як ніколи. Божественну Літургію очолив єпископ Луцький і Волинський Михаїл. З ним співслужили канцлер епархії протоієрей Микола Цап, обласний декан і настоятель храму протоієрей Іван Семенюк, декани та інші священнослужителі.

Під час Богослужіння владика виголосив проповідь про призначення храмів Божих. Він закликав присутніх не забувати в своїх молитвах тих християн, які збудували Феодосіївський храм і які протягом століття робили все можливе, аби в ньому було затишно творити молитву.

Тих, хто доклав багато зусиль для облаштування церкви та утримання її в належному стані, архієрей нагородив благословенними грамотами. Серед нагороджених – колишній настоятель храму протоієрей Богдан Гринів та голова парафіяльної ради Анатолій Доротій.

Священик Василь КЛОЧАК, настоятель храму Воздвиження Хреста Господнього в Луцьку, протоієрей Віталій СОБКО
Фото Віталія САРАПІНА та Сергія ДУБИНКИ

роди. Грамоти одержали священник Андрій Шак, Василь Тарарай і хор місцевого храму.

У Ківерцівському деканаті

14 жовтня парафія Покрови Пресвятої Богородиці в Ківерцях відзначила храмове свято. З цієї нагоди обласний

декан протоієрей Іван Семенюк, ківерцівський декан протоієрей Олег Ткачусь, понад двадцять луцьких і місцевих священнослужителів відправили Божественну Літургію. До молитви долучилися голова міської ради Володимир Жгуттов, представники районної влади й громадськості, багато дітей. Після Служби Божої провели хресний хід до пам'ятного знака воїнам УПА. Відправивши поминальну літію, духовенство й віряни вшанували героїв покладанням великої кількості квітів.

Декан отець Олег на прохання преслужби епархії повідомив, що вперше до престольного свята парафіяни організували солодкий стіл для дітей, від чого були захоплені маленькі християни. Він також зазначив, що останнім часом громада розвивається і кількісно, і якісно, у тому числі й за рахунок колишніх прихильників Російської Церкви. «Дуже вдячний мешканцям Ківерців за активну працю стосовно дороговартісних ремонтів й розпису церкви», – підкреслив декан.

У Луцькому районному деканаті

Єпископ Михаїл провів збори духовенства деканату. Окрім священнослужителів, які входять до нього, у засіданні взяли участь канцлер епархії протоієрей Микола Цап і обласний декан протоієрей Іван Семенюк. У своєму зверненні владика заявив про необхідність покращення церковної дисципліни серед духовенства та представив новопризначеного декана. Ним

став протоієрей Віктор Пушко, настоятель храму Різдва святого Йоана Хрестителя в селі Лище. До цього часу обов'язки луцького районного декана тимчасово виконував обласний декан протоієрей Іван Семенюк. На зборах також обговорили низку актуальних питань життя деканату.

На прохання єпархіяльного преслужби декан отець Віктор повідомив, що має намір організаційними заходами сприяти згуртуванню підопічних священників та активізації церковного служіння в селах деканату з залученням якомога більшої кількості вірян. При цьому ніяких кардинальних нововведень не планується, – зазначив священник.

Новопризначений декан протоієрей Віктор Пушко, який має дев'ятирічний священничий досвід, народився 27 березня 1976 року в Луцьку. Освіту здобув у Волинській духовній семінарії та Львівській духовній академії. Окрім душпастирської діяльності на парафії, викладає у семінарії, а також є капеланом і викладачем Луцького педагогічного коледжу.

Підготував прот. Віталій СОБКО.
Фото автора, Ярослава БЛИЗНЮКА,
Сергія ДУБИНКИ, свящ. Ярослава
ЛИТВИНА, та Віталія САРАПІНА

СТЕЖИНКА ДО ХРАМУ

КРОСВОРД

Прочитай євангельський приклад клопотальної молитви в Євангелії від Матфея: 15 розділ, вірші 21–28), розв'яжи кросворд – і у виділеній рамці прочитаєш чесноту, яка необхідна при молитві.

1. Як зверталася жінка до Ісуса Христа? Чий Він син? (Див. Мф. 15:22).
2. Як називав Ісус Христос милість, яку мав забрати в ізраїльтян і дати жінці? (Див. Мф. 15:26).
3. На прохання жінки Христос відповів: «Я посланий тільки до овечок загиблих дому»
4. Якої національності жінка, яка звернулася по допомогу? (Див. Мф. 15:22)

1										
2										
3										
4										

ПОВЧАННЯ

МОЛИТВИ НЕБЕСНИХ ДРУЗІВ

Біблія навчає нас не лише самим молитися до Бога, але також просити інших молитися за нас. Чому так?

Коли людина молиться не сама, а в гурті, тоді вже молиться Церква і така молитва сильніша. Адже коли ми плануємо велику роботу, наприклад, викопати картоплю на городі, – ми збираємось гуртом, толокою. Коли багато людей об'єднуються – вони стають сильнішими: швидше і легше виконують роботу. Так і з молитвою – при об'єднанні люди збільшують її силу. Ісус Христос сказав: «Якщо зібрались двоє чи троє людей в ім'я Моє, – тоді Я знаходжусь серед них». Він хоче, щоб ми молились не лише на самоті, але й гуртом, громадою.

Ми просимо молитися за нас не тільки священика, не тільки своїх братів і сестер з церкви, тобто своїх земних друзів, але й небесних. Цими друзями є святі.

Найперше ми просимо молитися за нас до Бога Пречисту Діву Марію. Діва Марія за чистоту Свого серця була вибрана серед усіх жінок світу, щоб народити Ісуса Христа. Коли Спаситель помирав на Хресті, Він сказав Свою улюбленому учневі Івану, вказуючи очима на Діву Марію: «Це Мати твоя». До Диви Марії Христос сказав: «Це син Твій». Цими словами Ісус Христос через апостола Йоана зробив усіх нас дітьми Богородиці, доручив нас її материнській опіці.

Також звертаємось до святого або святої, чиє ім'я ми носимо, інших святих. Це просимо молитовної допомоги в нашого ангела-охоронця.

Чому ми шукаємо небесного заступництва святих?

Бог неоднаково ставиться до прохань різних людей. Він більше схильний виконувати прохання тих, хто слухняні Йому, чиї серця не забруднені гріхами. У Біблії сказано: «Очі Господні – до праведних, а вуха Його – до їхніх прохань, а Господнє лице – проти тих, хто чинить лихе». Коли ви слухняні – ваші батьки виконують більше ваших прохань. Так само Бог швидше виконує прохання слухняних Йому, тобто праведних, святих людей або ангелів. А оскільки ми не завжди і не в усьому слухняні Богу, то потребуємо, щоб святі клопоталися за нас.

Тому маймо мужність визнати, що ми не в усьому вгодні Богу та звертаймося до святих за молитовною підтримкою. Бо навіть сам святий апостол Павло неодноразово просив у своїх благочестивих учнів молитися за нього, звертаючись до них через листи (послання).

Прочитай уважно повчання і перевірь себе. Закресли слова зверху-вниз і встав їх у речення, в яких вони пропущені.

1. Нашою небесною Матір'ю, Яка молиться за нас, є
2. «Очі Господні до праведних, а вуха Його до їхніх
3. Коли християни моляться разом, тоді моляться
4. Нашим особистим охоронцем і молитвеником є

Ю	Ф	Ш	Б	М	Я	И	Ш
Я	У	З	О	С	Щ	П	Ц
Ь	Т	Є	Г	И	Ч	Р	Ф
К	С	Д	О	Ж	Х	О	С
Л	Д	В	Р	Ц	У	Х	Е
М	А	Н	О	Е	Т	А	Д
Н	Н	Ф	Д	Р	Р	Н	Ж
О	Г	У	И	К	О	Ь	І
И	Е	Т	Ц	В	Н	В	З
І	Л	Х	Я	А	Л	Г	Р

ОПОВІДАННЯ

ДИТЯЧА МОЛИТВА

Ця історія прийшла з тих далеких часів, коли процвітало чумацтво, торговельні шляхи якого пролягали і через Україну, і далеко за її межами. Чумаки перевозили сіль, рибу, різноманітне начиння тощо. Цей промисел вважався хоча й дуже прибутковим, але надто небезпечним. Сучасні чумаки переганяють вантажі на комфортабельному транспорті, але і за них, як у давнину, не менше хвилюються їх родичі.

Тужить-горює дружина чумака: ось і літо вже минає, а все немає з Дону чоловіка. Чи, бува, не трапилось якої біди з ним? Господи, помилуй...

– Помоліться, дітки, Богу, щоб здоровим повернувся додому ваш батько.

Синочки стали на коліна та почали гаряче творити молитву. Звертались до Господа Бога, Матінки Божої, святого ангела і всіх святих. Просили, щоб охоронили батька в нелегкій дорозі.

Степ навкруги... Ніч непроглядна, осіння. Чумак не спить, їде, поспішає додому, сивих волів поганяє; хоче швидше після довгої розлуки побачити свою дружину, пригорнути-приглубити малих діточок, порадувати всіх гостинцями...

Гоняться за чумаком ватага степових розбишак. Оточили чумака вершники з рушницями та шаблями.

– Виймай усе, – кричать розбійники, – коли хочеш живим залишитися, і волів віддавай!

Упав у ноги розбійникам наляканий чумак:

– Беріть усе, люди добрі, але не губіть мене, не робіть сиротами-бідолахами малих діток.

– Стій! Не зачіпати нічого в чумака! Це не наша здобич! – здалека закричав своїм товаришам отаман, квапливо під'їжджаючи. – Ідь, чумаче, своєю дорогою додому, ніхто тебе не зачепить. І молись Богу за мене, як за тебе випросили у Господа твої малі дітки...

„Чому ж змилювався наді мною отаман?!“ – дивувався чумак.

А було ось що. Перед тим як напали розбишаки на чумака, отаман міцно спав у степу під

копицею сіна і бачив сон. Снілася йому хата чумакова: у передньому кутку перед іконами стояли дітки його на колінах і молилися за батька... А над дітьми розпростер свої світлі крила Божий Ангел, і грізним був погляд очей Небожителя, спрямований на отамана.

Оповідка ця – не лише для цікавості. Якщо і вашому татові стелиться довга дорога – молись за нього, діти.

Сторінку підготував священник Андрій РОТЧЕНКОВ, директор Центру християнського виховання дітей і молоді. Малюнки Ірини ДАЦЮК

СВЯТА

ДЕНЬ АНГЕЛА ЄПІСКОПА МИХАІЛА

13 жовтня Православна Церква вшановує святителя Михаїла, першого митрополита Київського і всієї Руси. Цього дня Волинська єпархія відзначила день ангела єпископа Луцького і Волинського Михаїла, який приймаючи монашество, отримав ім'я саме на честь цього святого.

Святитель Михаїл за одними даними – грек, за іншими – болгарин. Як зазначається в книзі Наталії Матвеевої та Андрія Голобородька «Святі і свята України», існує переказ, що коли 988 року великий князь Володимир прибув до Києва з Царгорода, з ним був святитель Михаїл Сирин, який став першим Київським митрополитом

і брав безпосередню участь у хрещенні киян. Він був людиною благочестивою та освіченою, провадив у Київській державі рівноапостольну діяльність. Помер 994 року, його мощі спочатку були поховані у Десятинній церкві, потім – у Ближніх (Антонієвих) печерах, а з 1730 – перебували в Успенській церкві Києво-Печерської лаври

до часу зруйнування церкви більшовиками. Свято розпочалося архієрейською Божественною Літургією в кафедральному соборі Святої Трійці, яку очолив сам владика. З ним співслужили канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, обласний декан протоієрей Іван Семенюк, ректор духовної семінарії протоієрей Іван Нідзельський, декани та інші священнослужителі. Після Богослужіння отець Микола Цап зачитав вітальний адрес від волинського духовенства, у якій, зокрема, перерахував цьогорічні здобутки єпархії та її керуючого. Преосвященного вітали церковнослужителі, віряни й представники громадськості. Дякуючи за вітання, єпископ Михаїл зазначив, що в архієрейському служінні він намагається наслідувати свого небесного покровителя – святителя Михаїла, має намір робити більше добрих справ на ниві Христовій з допомогою Божою і багатьох щирих помічників. «Дякуймо Богові за Його милість та милосердя до нашої славної Волині і нехай Він благословить нас добре попрацювати, аби виправдати свою появу на землі», – підкреслив владика.

Прот. Віталій СОБКО. Фото автора

ОФІЦІОЗ

Протоієрея Ярослава Місюка звільнено від обов'язків інспектора Волинської духовної семінарії й призначено її економом (указ № 86 від 20 вересня 2006 р.).

Протоієрея Івана Семенюка призначено інспектором Волинської духовної семінарії (указ № 87 від 20 вересня 2006 р.) і звільнено від обов'язків луцького районного декана (указ № 88 від 25 вересня 2006 р.).

Протоієрея Віктора Пушка призначено луцьким районним деканом (указ № 89 від 25 вересня 2006 р.).

Священника Юрія Захаревича звільнено від обов'язків настоятеля храму Різдва Пресвятої Богородиці в с. Білашів Ковельського райдеканату з зарахуванням поза штат єпархії (указ № 90 від 26 вересня 2006 р.).

Священника Віктора Домбровського призначено настоятелем храму Різдва Пресвятої Богородиці в с. Білашів Ковельського райдеканату (указ № 91 від 26 вересня 2006 р.).

ВІТАННЯ

Храмові свята

Церкви Зачаття Святого Йоана Хрестителя (с. Тишковичі Нововолинського дек.), **Апостола Йоана Богослова** (сс. Будище, Озерне й Стеблі Ковельського райдеканату, сс. Губин, Старостав і Уманці Горохівського дек., сс. Завидів, Соснина й Старосілля Іваничівського дек., сс. Зоря й Охнівка Володимирського дек., с. Невір Любешівського дек., с. Сильне Цуманського дек., с. Сьомаки Луцького райдеканату, с. Уляники Рожищенського дек.), **Покрови Пресвятої Богородиці** (Ківерці, Нововолинськ, с. Журавлине Старовижівського дек., сс. Зелене й Поворськ Ковельського райдеканату, сс. Крупа, Лаврів, Маяки й Хорохорин Луцького райдеканату, сс. Маковичі й Міляновичі Турійського дек., сс. Ов'язки, П'ятидні й Фалемичі Володимирського дек., с. Переміль Горохівського дек., с. Почапи Любомльського дек., с. Привітне Локачинського дек.), **Преподобної Параскеви Сербської** (с. Дольськ Турійського дек., с. Затурці Локачинського дек.), **Апостола і євангеліста Луки** (с. Вигуричі Луцького райдеканату).

Висвяти

іподиякона Віктора Домбровського 3 вересня висвячено на диякона, а 10 вересня – на священника;

ОГОЛОШЕННЯ

11 листопада – паломництво до святинь Володимира: **собор і монастир Різдва Христового – Юр'ївська церква – Василівська церква – Успенський собор – Зимненський монастир**. Зголошуватися до 10 листопада. Виїзд о 7.00 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення о 21.00. Вартість поїздки 25 грн.

18 листопада – паломництво до чоловічого **Свято-Георгіївського монастиря**, що під Берестечком. Зголошуватися до 17 листопада. Виїзд о 8.00 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення о 19.00. Вартість поїздки 25 грн.

25 листопада – паломництво до святинь Рівненщини: **монастир у Дермані (п'ять чудотворних ікон і цілюще джерело) – собор в Острозі (мироточива ікона) – монастир у Межиріччі (чудотворна ікона) – джерело св. Миколая в Гільчі – монастир у Городку (чудотворна ікона, частина гробу Богородиці)**. Зголошуватися

іподиякона Василя Квашка 15 жовтня висвячено на диякона.

Нагорода

священника Андрія Ротченкова, директора Центру християнського виховання дітей і молоді, 20 вересня нагороджено камилавкою.

Ювілеї

протоієрею Іванові Нідзельському, ректорові Волинської духовної семінарії, 1 жовтня – 40 років;

священнику Андрієві Закидальському, маневіцькому деканові, 3 жовтня – 25 років;

протоієрею Юрієві Зінчуку, настоятелю храмів Різдва Пресвятої Богородиці в с. Хобултова й Мучеників Флора і Лавра в с. Яковичі Володимирського дек., 3 жовтня – 25 років;

священнику Ігореві Янчуку, настоятелю храму Різдва Пресвятої Богородиці в с. Полонка Луцького райдеканату, 7 жовтня – 5 років священничого служіння;

священнику Олегіві Гремалюку, настоятелю храмів Апостолів Петра й Павла в с. Клевець, Різдва Пресвятої Богородиці в с. Ружин і Преображення Господнього в с. Городище Турійського дек., 11 жовтня – 5 років священничого служіння;

священнику Євгенові Рябцю, священникові собору Різдва Христового у Володимирі, 20 жовтня – 10 років священничого служіння;

священнику Віталієві Корніюку 28 жовтня – 5 років священничого служіння.

Владика Михаїл, духовна консисторія та редакція часопису щиро-сердечно вітають вірних із храмовими святами, а священнослужителів – із вагомими життєвими подіями!

до 24 листопада. Виїзд о 6.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення – о 23.00. Вартість поїздки 35 грн.

2 грудня – паломництво до почаївських святинь: **Почаївська лавра – лаврський скит – монаше кладовище – джерело праведної Анни**. Зголошуватися до 1 грудня. Виїзд о 6.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення – о 19.00. Вартість поїздки 30 грн.

У всі поїздки необхідно мати з собою посуд для води і (за бажанням) одяг для занурення у воду. Докладніша інформація та реєстрація – за тел. (03322) 5-42-50.

Виконуємо реставрацію та розпис храмів, а також реставрацію, позолоту, покріплення євхаристійних наборів: чаш, дискосів, лжиць і т. ін. Тел. (050) 660-53-19.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях! Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку!

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ
 часопис Волинської єпархії Київського Патріархату
 Передплатний індекс: 91241
Засновник і видавець:
 Управління Волинської єпархії Української Православної Церкви Київського Патріархату.
<http://www.pravoslavja.lutsk.ua>
Адреса редакції: 43025, м. Луцьк, Градний узвіз, 1. Тел./факс: (0332) 722182
pres-sluzhba@ukr.net

Свідоцтво про державну реєстрацію:
 ВЛ №219 від 03.08.2004 р.
 Віддруковано у МП «Зоря».
 м. Луцьк, пр-т Воли, 2, тел.: 8 (03322) 46038
 Наклад: 6000. Ціна договірна.
 Зам. № 720 від 25.10.2006 р.

Головний редактор Андрій ГНАТЮК
Редакційна колегія:
Прот. Віталій СОБКО (заступник головного редактора), **св. Андрій РОТЧЕНКОВ** (редактор дитячої сторінки), **Ірина ДАЦЮК** (художній редактор), **Віктор ГРЕБЕНЮК** (літературний редактор), **Святослав КОНОНЕЦЬ** (верстка, ТЗОВ «ІНЦІАЛ»), **Галина МЕЛЬНИК** (набір).

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього є обов'язковим. Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.